

Ale pak jest pro výměru místního přídavku jejich, resp. činovného rozhodnou ve smyslu vývodů shora uvedených obec Bratislava, protože v této leží úřad jejich trvalého příkázání.

Správnost tohoto názoru jest podepřena i faktickou úpravou služby, kterou — jak nesporno — vykonávají příslušníci policejního komisařství v Petržalce nejen v obvodu tohoto, ale podle potřeby v celém obvodu policejního ředitelství v Bratislavě, aniž úřad pokládá posléze zmíněnou službu za službu mimo vlastní jejich působišť.

Jestliže proto žal. úřad odepřel st-lům přiznati nárok na bratislavský místní přídavek (činovné), jest výrok jeho v odporu se zákonem.

### Č. 11.111.

**Vojenské věci: \* Vojenský gážista býv. rakousko-uherské armády, domovským právem příslušný do obce na Vitorazsku, nemá nároku na zápočet vojenské služby konané ve vojsku popřevratového Rakouska ve smyslu § 96 zák. č. 76/22 Sb.**

(Nález ze dne 3. března 1934 č. 4297.)

**V ě c:** Alois L. v J. (adv. Dr. Viktor Svoboda z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o zápočet doby do pense.

**V ý r o k:** S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

**D ů v o d y:** Podle kmenového listu nabyt st-l, jenž podal dne 19. října 1920 přihlášku o přijetí do Čsl. vojska, jako rotmistr z povolání následkem ratifikace mírové smlouvy státní příslušnosti čsl. dnem 1. prosince 1920, byl tímto dnem převzat do stavu pěšího pluku č. 29 a zařazen k I. náhradní rotě, při čemž mu byla přiznána III. platová stupnice s dodatečnou platností ode dne 1. ledna 1920 a byl pak dnem 14. května 1921 přijat do čsl. vojska jako gážista mimo hodn. třídy a poddůstojník z povolání (O. V. č. 48 ze 14. května 1921).

Rozhodnutím mno z 3. června 1922 byl st-l dnem 1. července 1922 přeložen do výslužby jako nezpůsobilý k veškerým službám a byl mu přiznán dnem 1. října 1921 počínajíc zákonný nárok na trvalý přídavek za zranění ročních 480 Kč a vedle toho dnem 1. července 1922 počínajíc nárok na výslužné 1.572 Kč a válečný přídavek 400 Kč. Výnosem žal. úřadu ze 17. srpna 1922 byl st-l dnem 1. července 1922 dočasně reaktivován a ponechán v dosavadním přidělení, byl však na to dalším výnosem z 5. listopadu 1922 dnem 1. září 1922 opět přeložen do výslužby u ponechání zaopatřovacích požitků vyměřených jemu výnosem z 3. června 1922.

Podáním z 27. října 1930 žádal st-l o zápočet doby ode dne 29. října 1918 do dne 30. listopadu 1920, kterou ztrávil v nemocničním ošetření, do doby pensijní počínající dnem 1. září 1922, a uvedl, že po svém zranění byl ve vídeňských nemocnicích ode dne 7. listopadu 1918 do dne



15. června 1920, že byl v té době pětkrát operován, že ode dne 16. června do dne 15. září 1920 měl tříměsíční zdravotní dovolenou, udělenou jemu rakouským Staatsamt für Heerwesen ve Vídni, že se z této dovolené vrátil dne 23. září 1920 do invalidní školy ve Vídni na devítiměsíční obchodní kurs, že ode dne 1. listopadu 1918 do konce října 1920 byl v požitkovém přidělení u Askunft- und Dirigierungsstelle ve Vídni, že se začátkem října 1920 dověděl, že jeho domovská obec Česká Cejle rozhodnutím mezispojenecké zahraniční komise připadla k Čsl. republice, že se on tímto rozhodnutím stal občanem čsl., že podal dne 17. října 1920 přihlášku a žádost o přijetí do čsl. vojska jako vojenský gážísta mimo hodn. třídu u vyslanectví Čsl. republiky ve Vídni a dne 17. prosince 1920 nastoupil činnou službu vojenskou v Jindřichově Hradci, aniž vyčkal vyřízení své žádosti, že osobním věstníkem V. č. 52 z roku 1921 z 3. června 1922 byl jako nezpůsobilý dnem 1. července 1922 dán do výslužby, ale ponechán další tři měsíce v činné službě, ze které vystoupil definitivně dne 12. srpna 1922.

Nař. rozhodnutím nebylo této žádosti vyhověno s odůvodněním, že pro zápočet doby ode dne 29. října 1918 do dne 30. listopadu 1920 ztrávené v nemocničním ošetření v ortopedické nemocnici ve Vídni-V. do služební doby rozhodné pro výměru vojenského výslužného není zákonného ani jiného podkladu; že podle ustanovení § 96 odst. 2 jakož i § 26 odst. 1 lit. a) zák. č. 76/1922 Sb. (služební předpis H-IV-4) lze hodnotiti do započitatelné služební doby rozhodné pro výměru vojenského výslužného jen tu dobu činné služby vojenské, která byla po státním převratu vykonávána v čsl. vojsku.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-I stížnost, o které uvažoval nss takto:

Na sporu jest otázka, zdali st-li, který nastoupil službu v čsl. armádě dne 1. prosince 1920 a byl pak koncem června 1922 jako rotmistr pensionován, sluší do doby rozhodné pro výměru vojenského výslužného hodnotiti dobu ode dne 29. října 1918 do dne 30. listopadu 1920, ztrávenou ve službě vojska rakouského, při čemž podle názoru stížnosti bylo by rozeznávati v tomto čase dvojí období, prvé až do dne, kdy se st-I přihlásil k službě v čsl. armádě, totiž do dne 19. října 1920, a druhé od tohoto dne do konce listopadu 1920.

Pro tuto otázku jest základním předpisem ustanovení § 26 vojenského zaopatřovacího zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb., jenž ze služby vojenské započítává zásadně jen službu konanou ve vojsku Čsl. státu. Vedle tohoto základního ustanovení učinil však cit. zákon ještě zvláštní opatření tím, že v § 96 zařazeném v oddílu V. zák., jednajícím o ustanoveních přechodných a závěrečných, normoval započitatelnost i jiných období vojenské služby, než jaká byla uvedena v citovaném § 26.

Z těchto ustanovení dovolalo se nař. rozhodnutí odstavce 2 § 96 cit. zák., který jedná o době činné služby konané v čsl. vojsku před účinností zák. č. 76/1922 Sb., totiž před 1. lednem 1920, kteréhož případu u st-le není. St-I naproti tomu dovolává se třetího odstavce § 96, který



jedná o zápočtu služební doby ztrávené před státním převratem v určitých službách: služby důstojníků ustanovených na vojenských vzdělávacích ústavech, duchovních vojenských, vojenských úředníků, profesorů vojenského zvěroléčitelského ústavu, důstojníků činných při mapování a triangulaci, zaměstnanců válečného loďstva a učilišť, zřízených pro výchovu k službě námořské.

Žádný z těchto případů netýká se st-le, jenž se tedy tohoto zákonného ustanovení dovolává neprávem. Zbývá proto zabývat se otázkou, zdali na st-lův případ bylo by lze použití odst. prvního § 96 cit. zák., pokud připouští zápočet pro výměru výslužného stejně jako citovaný § 26 oné doby činné služby, která byla ztrávena před zřízením Čsl. státu v rakousko-uherské (rakouské nebo uherské) armádě až do 31. ledna 1920.

Z tohoto znění zákona jest patrné, že tu šlo o službu, konanou v býv. armádě říše Rakousko-Uherské, která rozpadnutím této říše při státním převratu dne 28. října 1918 zanikla, a že slova v závorce uvedená, jak právě bylo citováno, jsou pouhým vysvětlením, že jde o službu konanou před státním převratem nejen ve společné c. a k. armádě, nýbrž i v c. k. armádě Předlitavského Rakouska i v Král. uherské armádě. Tím jest vyloučen právní názor stížností zastávaný, že by sem bylo lze počítati i službu konanou v armádě t. zv. Německého Rakouska, resp. republiky rakouské.

Poněvadž pak jest vyloučeno, aby po zániku armády býv. Rakousko-Uherska, tedy po 28. říjnu 1918 mohl st-l vykazati nějaké služební období v oné armádě ztrávené, nelze na jeho případ použití ani § 96 odst. 1 zák. č. 76/1922 Sb. Tím se stává bezpředmětným zabývat se otázkou, které datum dlužno ve smyslu tohoto odstavce 1 § 96 pokládati za datum zřízení Čsl. státu, neboť i kdyby stížnost měla pravdu, že pro příslušníky obcí Vitorazských, náležejících nyní k našemu státnímu území, dlužno ve smyslu právě cit. zákonného ustanovení pokládati za den zřízení Čsl. státu den 1. října 1920, nemělo by to pro sporný nárok významu, když st-l službu po 28. říjnu 1918 nekonal a nemohl konati v býv. armádě rakousko-uherské.

Stížnost dále pak tvrdí, že st-lovu vojenskou službu, o kterou jde, dlužno jemu započísti alespoň ode dne, kdy se přihlásil do čsl. armády. Avšak v celém zaměstnaneckém zákonodárství čsl. zakládá se služební poměr toliko nastoupením služby, nikoli již podáním žádosti o přijetí nebo podáním přihlášky, a nelze proto ani v tomto směru stížnosti vyhověti.

Lze sice přiznati, že řešení sporné otázky, o kterou jde, tak, jak na základě zákonných předpisů podle svrchu uvedeného jest správným, není s hlediska ekvity uspokojujícím, ježto st-l se nemohl dříve k službě ve vojsku čsl. přihlásiti, než jak učinil, leč ve smyslu § 2 zák. o ss jest nss povolán přezkoumávatí rozhodnutí a opatření správních úřadů výlučně s hlediska zákonitosti, nikoli s hledisek jiných; v tomto směru pak nelze ani uznati, že by byla v zák. č. 76/1922 Sb. mezera, kterou by bylo lze obdobným použitím jiných zákonných předpisů vyplniti; neboť zákon ten byl vydán v době, kdy se v praxi vyskytovaly zvláštní



případy, jakým jest st-lův, a jestliže zákon ve svých přechodných a závěrečných ustanoveních nic zvláštního o nich neustanovil, dlužno v tom spatřovati projev vůle, aby případy takové byly ponechány mimo zřetel.

### Č. 11.112.

**Vojenské věci: \* Předpis prvního dílu 1. věty odst. 2 § 13 vl. nař. č. 96/1930 Sb., že při určování pensijní základny vojenských důstojníků se především v mezích časového postupu zjistí doba, kterou by v příslušné postupové skupině musili strávit, aby podle předpisů platných pro vojenské důstojníky časovým postupem dosáhli požitků hodnostní třídy a platového stupně, v němž byli v den skončení činné služby, neodporuje zákonu.**

(Nález ze dne 3. března 1934 č. 4298.)

**V ě c:** František L. ve S. (adv. Dr. Lad. Vopršalek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o přijetí do čsl. armády a o výměru výslužného.

**V ý r o k:** Nař. rozhodnutí, pokud jím byly vyřízeny námitky st-lovy proti výměře výslužného podle zák. č. 70/1930 Sb., zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost odmítá pro nepřipustnost.

**D ů v o d y:** Dekretem likvidujícího min. války ve Vídni z 11. listopadu 1918 jmenován byl st-l, účetní hejtman pěšího pluku č. 55 tamtéž, dnem 1. listopadu 1918 vojenským účetním radou. Přihláškou, danou v Bílsku dne 14. dubna 1919, žádal st-l o přijetí do svazu čsl. vojska jako gážista z povolání, uváděje, že dne 16. března 1919 podal žádost o převzetí jako gážista ve výslužbě. Výnosem jmenovaného min. války ve Vídni z 24. srpna 1919 byl st-l pensionován, a poukázáno mu odpovídné 4.400 K a bytová výpomoc 480 K ode dne 1. června 1919. O tom byl st-l vyrozuměn výnosem mno z 10. dubna 1920. — Výnosem z 10. října 1923 neuznalo mno povýšení st-le na majora hospodářské služby (vojenského účetního radu) dnem 1. listopadu 1918; jeho přijetí do čsl. vojska v této hodnosti bylo osobním věstníkem VI. č. 64 opraveno a byl uznán pouze kapitánem hospodářské služby ve výslužbě.

Podáním z 10. prosince 1923 žádal st-l o ponechání hodnosti VIII. hodn. třídy jako účetního rady a o ponechání jemu požitků výnosem z 10. dubna 1920 přiznaných. Výnosem žal. úřadu z 28. března 1924 byla uznána platnost výnosu býv. min. války ve Vídni oddělení 15 č. 4669 z roku 1919, jímž byl st-l dnem 1. června 1919 přeložen do výslužby, ale přiznány mu dnem 1. června 1919 zaopatřovací požitky na výslužném 3.400 Kč, osobní přídavek 400 Kč a příbytečné 392 Kč, a ode dne 1. ledna 1920 též 80% zvýšení výslužného (2.400 Kč) ročně.

Přihlášku ze 17. dubna 1925 o úpravu zaopatřovacích požitků podle zák. č. 288/1924 Sb. vyřídil žal. úřad výnosem ze 4. listopadu 1925, kterým poukázal st-li ode dne 1. ledna 1925 výslužné 10.810 Kč jako